

SLAGTRYK

NOVEMBER 2013

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 9 - 2013

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Jon A, Rolf Sparre Johansson, Maja Lindberg Schwaner, Emil Thorning Kamph, Kenneth Krabat, Sofie Kousgaard, Karl Emil Rosenbæk og Simon Tommerup.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Frøydís Söllid Simonsen

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/13-11/>

Karl Emil Rosenbæk

MORTI VIZKI I

Små sølvorme for øjnene
når jeg sætter mig
Med Morti Vizki
står kulsyrebobler op
som partitur

ryster som kun kaffe
og verden ellers
i cylindrisk mørke
af lys

GUNNAR BJÖRLING I

Som hele kroppen
af bagudsvajende
bevægelse
kun tågen skal lette
og sø

frostblåt som lys
mod
falmerhorisonten små
ringe
spejlende død
i sig

Sofie Kousgaard

jeg vil smile til overvågningskameraret når jeg køber en toblerone og en arizona green tea og ikke tænke over mit forhold til fortid og fremtid og føle at det er ok at gøre min pligt som consumer og udstråle glansbilleder og glassplinter og jeg vil undgå information og viden og spise en trekant toblerone og skylle ting ned med arizona green tea og ikke have dårlig samvittighed over at eksistere og kysse en som kunne være dig på næsen og tænke at tilværelsen er ok og forestille mig en lejlighed et fejlfrit sted og kigge på solens syrerockede stråler og dele rødvinflasker med venner og have sex med en som kunne være dig på et blødt gulvtæppe og forestille mig mit facebook profilbillede som et ansigt jeg går rundt med i virkeligheden og købe en cafe latte to go i en flot emballage imens jeg undgår sms'er og selvmord og upassende seksuelle fantasier og at kritisere det system jeg indgår i og koncentrere mig om ikke at skænke små sultne sorte børn en tanke og i stedet spise en toblerone trekant og skylle munden i arizona green tea og købe noget økologisk og tænke på velfærd og meditere over at være moderne og føle at verden nærmer sig i morgen og glemme at fortryde min normale opvækst og i stedet bruge min energi på at tænke på om jeg skal onanere og gå i bad eller onanere i badet og jeg vil fortrænge tanker som torturerede kropsdele og forældreløse børn i bangladesh og menneskehandel og børnesoldater og stoppe med at drømme om verdensfred for i stedet at affinde mig med at pik er penge og penge er magt og magt er pik og jeg vil i stedet bekymre mig om at blive tyk af toblerone og få grimme tænder af at ryge smøger mens jeg går forbi en hjemløs der sælger hus forbi og tænke at jeg vil bruge 20 kr på noget andet fordi det er min ret og jeg vil undgå øjenkontakt med ham fordi han giver mig dårlig samvittighed fordi jeg spiser toblerone og drikker arizona green tea og bruger 20 kr på mit misbrug i stedet for hans misbrug og jeg vil sidde komfortabelt i min kønsrolle og holde dig i hånden og tænke at vi er de eneste i verden og være ligeglad med at være de eneste i verden og tage stoffer og få lyserøde krystalvinger og gå i candyfloss til knæene og blive mindet om følelser som fx kærlighed og frihed og naturen som fx støvregn og græsstrå og følelsen af et knus og universets endeløshed og vilde heste i løbetid imens jeg tænker at hvis jeg tænker mindre over tingene bliver jeg lykkeligere i glæden over at være simpel og overfladisk og ligeglad og søvrig og distraheret og jeg vil forsøge at foretrække at dulme hverdagen i underholdningsindustriens narkosefremkaldende skyer af fragmenterede menneskebilleder i pastelfarver med snørebånd og friseret hår og tænke at det er sådan jeg vil være og fx prøve

at finde fred med at reproducere andre mennesker og være syntetisk og selvglad og charmerende og taktisk og bedøvet og aldrig mere græde når jakkesæt skyder skyer ned og ikke tænke over hvem der tænder mine drømme og i stedet tænde for fjernsynet og så vil jeg kysse dig igen og igen og igen og igen og takke fjernsynet for at fortælle mig hvordan jeg skal tænke og blive lykkelig og undgå at tænke på andet end at kysse dig og meditere over dine kys som plastre på min krop og efter noget tid vil jeg sige at jeg elsker dig og jeg ville zoome ind i min hjerne og finde et øjebliksbillede af os og mindes noget fra den gang vi havde planeter i øjnene og planter i hjerterne og fortalte eventyr om smagen af kemi og billig barbersprit og elektriske bølger og maniske tilstande og stjerner langt borte uden at vi forstod noget af det og faldt i søvn i hinandens arme og forholdte os 100% ikke til noget andet end at ligge der og smelte sammen og jeg ville ønske at være ufødt og idiot og instinktivt ingenting i ingen tid som fx ville være ok tanker på et usundt tidspunkt hvor jeg havde råd til vaskemiddel og sodavand og økologi og at have allergi og købe ting på recept og tage taxa mens jeg stadig mærkede utopiske tanker der ikke ville finde sig i fattigdom og rigdom og rismaver i solskin og kvindeundertrykkelse og dræbende skud fra børnesoldaters geværer og dræbende befalinger fra supermagter og horrorlignende urealistiske men realistiske billeder af folk der skulle forestille at skabe fred mens de skyder millioner af civile og griner når deres tanks kører over nylikviderede kroppe et sted hvor det støver og hvor folk bor i murbrokker og brokker sig over lande som fx usa og savner lande som fx deres eget og du kysser mig på skulderbladet og jeg tænker på at blive ramt af et skud lige der hvor dine læber rører min hud og jeg tænker fuck og vi har sex længe og jeg mærker hvordan universet trækker sig sammen inden i mig og udvider tiden i et åndedræt og jeg føler at jeg er langt væk i en depression mens jeg forestiller at være lykkelig på en ny måde som en slags metafor for evigheden og ligegyldigheden og ensomheden og meningsløsheden og menneskeheden og jeg åbner øjnene og ser hvor smuk du er og hvor ren du er og hvor beskidt jeg føler mig og hvor forkerte vi er når vi ligger der sammen og spiser to toblerone trekanter hver og smiler og kigger hinanden i øjnene i sekunder der flyver afsted og sætter spor på vores kroppe og vi har chokolade på tænderne og vi kysser igen og igen og igen og igen og slikker hinanden om munden og du tænker at jeg ikke burde spise så meget chokolade og jeg antager at der ca er 50% chance for at jeg stopper med det og du siger forskellige ting som virker helt åndssvage og jeg tænker at måske skulle du bare kysse mig igen og jeg kysser dig igen og tænker over at være for meget og afhængig og klistret og forelsket som en slags diagnose på den tilstand samfundet tvinger mig i og jeg tænker at verden leger the sims med mig og at det på en måde ikke er rigtig at jeg er forelsket og jeg regner ud at der ca er 80% chance for at du synes at jeg er for meget lige nu og tænker at det er rart at du ikke ved hvad jeg tænker som fx at jeg har lyst til at

kysse dig på alle sprog og at jeg har tænkt mig at gemme mig bag ved mit menneske og skrive ting ned i ly af natten og spørge folk om de kan trylle og lade blikket hvile på munden og tænke fuck mange gange om dagen når jeg fx står korrekt i køen eller rider rutineret i metroen eller prøver at leve bæredygtigt eller når jeg skal betale ting med mit dankort eller spise en fisk der smager af fisk eller når jeg bliver ligegyldig og glemte selvom jeg er på facebook og instagram og twitter og jeg har lyst til at gøre dig til min slave eller noget i den stil og du skulle elske og hade det og fx give mig en følelse af at verden er ok i et stykke tid og ting skulle fungere i stilhed og frosten skulle lægge sig på vores læber og vi kunne klø hinanden på ryggen og hviske beroligende ting i ørerne om aftenen og mærke hinanden koncentreret mellem nat og tidlig morgen og undgå at tænke over ting i mellem os og plastik omkring os og konsekvenserne ved globalopvarmning og elektronisk affald og forurening og chancerne for at dø af kræft eller få fjernet visdomstænder eller miste for mange hjerneceller i hvæset af en stærk joint eller blive udsat for racisme og så kunne vi sammen bøje hovederne og glo på ukrudt mellem fortovsfliserne og tænke på hvad coca colas brus gør ved maven og ved tænderne og ved vores liv og hvorfor vi har et arbejde og betaler skat og indgår i systemer og låses inde i institutioner og fx tænke over hvor kødet kommer fra i køledisken og vi kunne vågne op i ske og have det rart sammen i et tidsrum fyldt med smertestillende i form af vores egen ignorance og uvidenhed og egoisme og svømme væk i vores egen bekvemmelighed og blive væk i en verden der virker for stor til at rumme os som enkelt individer og lade os bevæge i strømmen fordi det er nemt og vi kunne føle os som en og hinanden og drømme om ting vi ser i reklamer og vi ville shoppe og zappe selvom vi fx ikke har brug for at skifte kanal eller købe en toblerone og en arizona green tea og sammen kan vi længtes efter og mærke et ubestemt sted som eksisterer inden i os men som vi er for societydope til at finde frem til og jeg vil forsøge at forlige mig med at jeg forlader en rasende ungdom fyldt med magtesløshed og frustrationer og kaninknepperi og begynde at affinde mig med passivt at følge takten og tonen i køen og blive klog på ting som fx vaskeanvisninger og batterier og budgetter og hvordan man ser ligeglads ud i længere tid af gangen og pludselig blive det og samtidig savne oprøret i kroppen og at have hjertet med der hvor hjertet skal være og stoppe med at lytte til rockmusik og drikke rødvin en fredag morgen og i stedet ønske at ting tier stille omkring mig og jeg ville ønske at dine kys kunne dræbe eller gøre mig til en baywatch babe

Maja Lindberg Schwaner

Gå ud

I

Du er kun sætninger snublende over dig de
kvidrer fuglene skinner
Jeg er et fladt kram med bladene og det her er toppen
af bunden himler du øjnene slået
 mod ordene eller gud bladene
er ligeglade tilpas jordnære og
jeg lukker øjnene for ikke at møde nogen

II

Ord kan ikke hænge i luften og træer
er papir
hvorfor ligge i skoven for at lægge den ned i
organiske værker som gennemvades nedbrudt til rod
rives op af lakerede skuffer glatbarberes
eller høvles til spåner spundet af
nedbrydelige hænder små knaster
som knytter inspiration og folder hjernen fladt
ud på ikeaborde den ligner noget moderne og
kan genbruges som landskab

III

Herfra er solen ensidig og du læser højt til
loftet om genveje gennem nedbrudte tænder
til roden udstoppes dine lyde med

Landskabet snubler over os og
fuglene et afsluttet kapitel

Kenneth Krabat

Om fortællingen

Hver prosabog... lad os sige, at du har opdaget hvad det vil sige, at nogen taler fra deres eget synspunkt alene – hvis nogen siger at han er inviteret til et måltid mad sammen med de andre medvirkende, før han skal på scenen, så siger han på forhånd, at han ikke bryder sig om at spise før han går på – og så vil du gerne lave en udviklingsfortælling, hvor en sådan person agerer på sådant selvfokus, og tricks er der nok at tage af, vedkommende ændrer sig langsomt gennem historien fra selvcentreret til fællesskabsorienteret, ændrer sig *pludseligt*, ændrer sig ikke, men alle andre gør, eller han dør som følge af manglende udvikling eller pludselig udvikling eller *for* langsom udvikling eller upassende udvikling – ja, så har du din ramme at fortælle ud fra. En scene. På denne scene flytter du rundt med alle karakterer og forsøger at få et puslespil til at gå op, hvor ingen modsigelser skurrer, hvor alt er plausibelt, sproget støtter op om karaktererne og deres handlinger, måske er der ligefrem særligt sprogbrug, når enkelte karakterer går på scenen, som temamusik når helten viser sig på en film, og pauserne er i orden, alle linier trækker vejret som de skal, der er spændingsopbygning teksten igennem og steder at hvile sig og få lastet ekstra informationer, eller informationer kan punkteres eller mistros, alt afhængig af typen af fortælling, og dét er pointen. Det er *ikke* en gengivelse. Det er en fortælling. I litterær forstand samles din viden i en demonstration af, hvordan noget *kunne* være, hvis præmisserne var acceptable i forhold til en virkelighed, du kunne genkende eller blot tillade.

Ved du så også, at kriserne ideelt set har samme effekt på læseren som en genoplevelse af begivenhederne ville have det på hovedpersonen, hvis han eller hun fandtes? Læserens hjerne reagerer på din overlevering, tror på din fiktion, tror på din hovedpersons udviklings- eller indviklingshistorie, som om den var virkeligt overværet, læseren forsvinder ud gennem læsestolens hynder, historien træder i stedet for virkeligheden, optager virkelighedens tid og fylder minutterne ud med noget *fortyget*, ufarligt virkeligt, erstattet, gennem skriftens manen – om end adrenalinet suser i læserens årer, som om virkelig fare var på færde. Og du er stadig forbundet, ansvarlig for denne uvirkelighed, for i sidste ende *var* du nødt til at give slip og lade karakteren fortælle sig selv helt ud på

papiret, for at han kunne komme ud af dig som en helbredelse for at smitte læseren med, hvad du har været igennem. Og her forbindes du og læseren til det samme univers, og dét univers er ikke fiktion. Fiktionenens virus binder jer sammen, fiktionen er en bro; ad denne bro går de dig i møde, dine læsere, men kan du tage imod dem? Kan du undgå at forfalde til fagets lyder, holde mund og lade vandringeren foregå i tavshed, så fortællingens læsning og læsningens fortælling kan bygge en stærk dobbeltrettet bro at skabe et menneskelig knudepunkt af, og ikke den vanlige, fiktive bisætning – salgsapparatets indoktrinering af hele samfundet i din essens som forfatter og menneske? Hvorfor skriver du? Du skal ikke svare. Men hvorfor vil du fortælle mikrofonholderne og offentligheden *om* fortællingen? Er det et værn mod kontakt? For megen kontakt? En bortledning af opmærksomheden? Et skjulested – så du kan arbejde og ikke være ansvarlig? Så du kan sige til dig selv, at du er færdig *nok* til at nyde at leve selv, frem for at være *fødende*? Nyde opmærksomhed fra omverden, der feterer dig og hæver dig op for at gøre dig så synlig, at dit værk vil tjene penge til dem og du forhåbentlig vil blive inspireret til at skrive noget mere? Jo mere du taler, desto færre læsere vil gå på broen mod dig; i stedet vil de gå på broen mod din persona, som den er pakket ind af afdelingen for overpisket fløde. Det værste, der findes: Kondenseret PR. Og du vil aldrig møde dem. Din PR-persona, din litterære PR-persona, vil være din stand-in, selv mens du tror du skal møde de intimeste forbindelser, eller det undrer dig simpelthen, hvorfor al virakken ikke nærer dig, ikke fylder dig op. Med tiden holder du op med længes efter noget virkeligt og hælder længslen, den voksende længsel, ind i din skrift. Og først når du begynder at tale om dig selv, når du bliver spurgt om din skrift, vil du begynde at bygge broen op igen. En dobbeltbro. Dine læsere har nu to muligheder for at komme dig i møde, krydse over den ene gennem teksten, eller over den anden, gennem kendskabet til dit virkelige jeg, dit offentlige, men uzensurerede jeg. Hele universet i voksende edderkoppespind af forbindelser mellem dig og alle og alle og alle gennem dig, eller hele jorden, repræsenteret ved dém, der behøver at se et fysisk menneske bag alt og ikke forstår det næste niveau – at når alt er sagt, ér alt sagt, og at først da er virkelig kontakt mulig.

Først i den sandhed, der vokser dig og dem i møde ved at holde mund, findes forbindelsen til de underste lag. De øverste lag. Alt indimellem, som det ér. Ikke som det navngives. Broen er jo heller ikke en bro, men et ord for et billede af noget, der ikke findes, men ér.

Rolf Sparre Johansson

Valgkamp

Kære blå klovn rød klovn råddent træ under uniformen fotograferet til offentligt ansigt en manipulation med grød. Ikke række hånden frem til fed kommunal tændstik smit hellere folkebarnet med racistisk skattetryk. At argumentere er ikke at lyve bolde i munden kan ses i øjnene svæver over landet i gang med at lokke. Størrelsen på klovnen er uoverskueligt lille at gå tur i dens medier sætter folkebarnet i affekt vil have skattefar alligevel skriger som en pattegris. Fotografiernes øjne er huller af tryghed i en krig uden betaling kræver retorik ofre til en hverdag arbejd mere sov.

Ny regering

Slidt af rettigheder slår folkebarnet koldbøtter på klovnens hud love der er flettet sammen og fejret årligt med sang og mad. Klovnen får mange folk til at klappe men den er stadig en klovn ved ikke hvordan den skal kontrollere det er en kornmark i storm. Der er frisk luft i dag skinner de nye elevens næser skal støbes på bordet først skal de gamle dryppe ned fra loftet med rive og lim. Nu har folkebarnet sagt hvad det skulle med en hånd af risengrød nusser det sig selv nu prøver det at sove efter dage med vorte tager klovnen tøj på.

Emil Thorning Kamph

Somme tider når jeg er ked af det forestiller jeg mig at jeg er mellemrummet mellem Nabihas tænder

Somme tider når jeg er ked af det forestiller jeg mig at jeg er mellemrummet mellem Nabihas tænder. Så har jeg det som om jeg er en sort mand der er født i en hvid verden. Vi tager på tour og er med i tv programmer og hygger os og hun spiser eksotisk mad og jeg er heldig og får en del af kagen. Men pludselig bliver Nabiha overfaldet og alle hendes tænder slået ud og mellemrummet bliver så stort at jeg ikke længere kan se mig selv i det. Og så er jeg ikke ligeså ked af det som da jeg startede med at forestille mig at jeg var det mellemrum

Jon A

Millioner af nulevende mennesker skal aldrig dø (version)

"Er det glockenspiel vi kan høre dernede fra?"

Det er sent, har for længst passeret det punkt hvor de burde sove, hvis de skal kunne noget i morgen, nu kan det være lige meget, nu kan intet i morgen betyde mere end dette, nu bimler det. De drages mod den bimlen, stavrer ned ad bakken, ude i nord-nordøst er det allerede begyndt at lysne på himlen, men nede i det telt lyden kommer fra, fortætter projektørerne på scenen mørket uden for lyskeglerne, strækker natten lidt længere ud. De sætter sig på bakken udenfor teltet, deres kroppe bidrager til dødvægten af den masse de nu er en del af uden at gøre andet for det end at veje imod dagen, lige nøjagtig være der. Hun læner sig op ad ham, lægger sit hoved på hans skulder, han begynder at lede efter en joint et sted i jakken, foretage sig et minimum for ikke at falde i søvn.

Det er lidt uoverskueligt hvor mange der står på scenen, 5-6-7 stykker, 4 af dem rundt om nogle store glockenspiels, det er muligt et eller to af dem er marimbaer, det må det næsten være, de har den der dumpe, varme lyd af træ.

"Er det marimbaer? Dem der, de store af dem?"

Hun mumler noget han ikke kan forstå, uden at sætte så meget kraft bag det at han prøver at forstå det, hun er på vej væk. Deres momentum forsvandt med et slag da de satte sig, natten igennem har de holdt sig i konstant bevægelse, gledet rundt, hørt noget her, set noget der, drukket noget her, taget noget der, danset, maset, snavet, vadet rundt, jagtet mere nyt. Og det har de fundet her, endelig, det var det her de ledte efter, det er han overbevist om, og overbevist om at hun osse er klar over det, at hun lader fuldbyrdelsen skylle henover sig og falder i søvn, velforvaret, mens køllerne springer rundt over tasterne, lægger klange henover hendes ansigt, masserer musklerne med hvert slag til hun slapper af i alt. Hun smiler, og det er en ret vild følelse for ham at nogen kan være så tryk ved ham, at hun bare kan lægge sit hoved mod hans skulder og falde i søvn smilende. Fast som en klippe føler han sig for hende. Hun rører lidt på sig igen ved hans

bevægelser da han tænder jointen, glider så ligesom ned over hans bryst og mave og lægger sit hoved i hans skød. Han bliver en lille smule hård af det, bare lige en dirren, det havde han slet ikke troet han kunne nu. Det er en sagte, gemen glæde.

"Mmmrrr..."

"Hva-a-ad?" At tale får ham til at hoste, røgen river i hans luftveje, hovedet snurrer. Hendes øjne er stadig lukkede, hun smiler endnu, vender så ansigtet op mod ham:

"Mmmrrr... Rrrvvv... Mnnjjj..."

Han stirrer bare på hende, mens han stadig har det ene øre på musikken. Der er ikke så meget andet at gøre end at stirre, og det er ikke ubehageligt: Det er et helt perfekt ansigt at stirre på, sådan som alting er lige nu, intet i det kunne være anderledes uden at forrykke alt. Den der næse, som han ved er sådan noget man bør være opmærksom på, folk går op i næser som noget særskilt smukt og charmerende, så pligtskyldigt går han op i hendes næse, måden den ikke rynker på lige nu, så fregnerne bare ligger der, bredt ud over næsen og det øverste af hendes kinder, men osse bevidstheden om måden den kan rynke på, og alt det der ligger i de forskellige måder den gør det på. At han kender den næses rynken, at den rynker sig for ham, og når han nogen gange siger det til hende, dækker hun den til og fniser forlegent, og så ved han at den rynker endnu mere inde under hånden. Som for den sags skyld osse er fin. Det er en hel hånd, det er de begge to.

"Hvad?" griner han, og hun sætter sig halvt op, støttet på albuen, der i hans skød hvor der lige var varmt af hendes hoved, mærker han nattens kølighed slå ned, hun rækker ud efter jointen og suger dybt, mens hun kigger mod musikken. Lyset fra scenen farver nu på skift hendes ansigt rødt, grønt, blåt, hun kniber øjnene sammen mod det, og det går op for ham at han ingen anelse har om hvad farve hendes øjne har. At det er sådan noget man osse formodes at bemærke, men at det er gået ham fuldstændigt forbi, han aner det ikke, og det er ikke noget han bekymrer sig om, udover hvis han skulle blive spurgt, hvis hun skulle spørge ham. Han må finde ud af det i morgen og så prøve at huske det. De kunne godt være brune, faktisk, selvom hun har blond hår, noget siger ham at hendes øjne er mørkere end man ville forvente når man ellers så hende, hvis altså nu øjenfarven ikke var noget af det første man lagde mærke til, sådan som det tilsyneladende bør være. Der er folk der lægger mærke til øjenfarven med det samme, folk der registrerer hvor høj den anden person er i forhold til dem

selv, læbernes størrelse, hagepartiet, hans hageparti var noget af det første hun komplimenterede ham for, og han takkede hende behørigt der og undrede sig så ellers over at han overhovedet havde en hage og aldrig havde lagt mærke til den selv. Det første han lagde mærke til ved hende, var hendes røv, simpelthen. Hun passerede ham på gangen, og han så den røv fjerne sig fra ham, vuggende væk i et par slidte jeans, og han vidste lige der at det ikke måtte ske, at en stor fremtid var beredt ham og den røv. Det har han ikke fortalt hende var udgangspunktet, det er der ingen grund til, men han er stadig helt ekset over den. I jeans, manner, men så er det lige så meget det jeansene gør for den, giver en lyst til at få dem af hende på stedet.

"Quiero desembluyinarte."

"Hvad?" Nu er det hende der ser på ham som om han taler sort.

"Quiero desembluyinarte." Hun løfter øjenbrynene og rækker ham jointen tilbage. "Bluyines er latinamerikansk spansk for cowboybukser, blue jeans, ikke?" Han suger ind, holder røgen nede, mens han lader sit hoved fylde af de glockenspiels der bare fortsætter og forsætter, indtil han puster røgen op mod den dybblå himmel. "Så laver man det om til et verbum efterfulgt af personligt pronomen, embluyinarse, at tage blue jeans på, og des- foran for at tage dem af igen, så hvis jeg vil tage dine blue jeans af dig lige nu og her, så quieroer jeg at desembluyinarte."

"Det kan du godt glemme."

"Ok."

"Det er xylofoner."

"Ok."

"Det har ikke noget med størrelsen at gøre: Xylofoner er fællesbetegnelsen for den der type slagtojsinstrumenter når de er af træ, glockenspiel er når de er af metal, men de kan sagtens være store osse. En marimba er bare en slags xylofon altså."

"Ok." Sug. "Er dem derovre i siden marimbaer så?" med skælvende stemme, mens røgen siver ud sammen med ordene.

"Det ved jeg ikke."

"Ok."

Hun lægger sit hoved i hans skød igen og lukker øjnene, og han tænker at alt er godt, at det aldrig må høre op med at være lige præcis sådan som det er nu her,

at de skal blive ved med at spille, at alle dem der er lige her på dette sted, lige nu i dette øjeblik aldrig skal dø. De skulle bare kunne blive ved med at leve i det her kontinuum, musikken aldrig finde tilbage til sin form, ingen temaer, ingen inerti, bare det her, det ville være nok.

Han hoster, og det sender en kuldegysning igennem ham, som om det åbner en sprække ind i hans kerne, igennem hvilken verden kan trænge sig ind og lade ham føle at der findes noget udenfor den boble han er i nu, og at tiden ikke står stille der. Som ved det signal trækker musikerne sig en efter en tilbage fra glockenspiel og xylofoner, trommerne er de første til at markere en overgang, så sætter bassen ind med en langsom, dyb rundgang, og der bliver skånsomt hældt mere trommer på, spredte slag bryder det hele op, mens en guitar sender impulser igennem det der efterhånden er ved at samle sig til en komposition. Det bygger sig op, episk bliver det, som en finale på den nat de alle har delt her, og det er flot, det virker, men det leder osse frem mod sin egen uafvendelige slutning og øjeblikkets forgængelighed. Der vil komme et tidspunkt, hvor han ikke længere vil have mulighed for at hive jeansene af hende eller finde ud af hvad farve øjne hun faktisk havde, og hvor det derfor vil være ham magtpåliggende at vide det, og han vil ikke kunne, hun vil være væk, alt dette vil være væk, et dødt årti. Det vil blive en plade der minder om en sommer, alle de millioner af nulevende de er iblandt nu vil støt blive decimeret, jeans vil ryge af og på i én køre, kølleslagene vil regne ned over dem fra alle sider, luften vibrere og vibrere og vibrere, indtil de vibrationer opløser sig og dør med hende. Wow, og hun er helt væk, og han kan slet ikke overskue hvordan han skal få hende tilbage til teltet, vil dårligt selv kunne stå på benene, bare sidde her lidt længere.

"Er det slut?" lyder det nede fra hans skød.

"Ja..." sukker han.

"Ok. Fuck. Ok." Det virker som om hun prøver at spænde alle muskler i kroppen, og han er helt vild med den måde han kan mærke dem, som de ligger der henunder huden på hende, wirer der rejser sig mod hans lår, men lige nu duer de ikke rigtig til noget, og hun bliver slap igen. "Må jeg ikke bare blive liggende her?"

"Jo."

Han får ild på jointen igen. Folk er på vej væk nu, de er allerede ved at pakke sammen oppe på scenen, men der vil gå et stykke tid endnu før de bliver smidt

væk derfra, de kan godt strække øjeblikket lidt længere. Det er fint sådan her, han mærker duggen på sit ansigt, tror han det er, men det er en evighed siden duggen faldt, det er koldsved eller noget andet, for så vidt som det overhovedet er hans ansigt længere, det er ikke til at tage sig af. På en eller anden måde vil de ende tilbage i teltet, hvor hun vil desembluyinarse eller lade ham desembluyinarle, og han vil mærke hendes bare ben mod sine under soveposerne, hun vil lægge sig ind til ham, bare lidt, bare for at få varmen, hun vil ikke sove sådan, har brug for plads til at kunne hvile ordentligt, men lige for en stund vil hun lade ham føle at han er uundværlig for hende, og han vil være udødelig sådan, og han vil være millioner af mennesker og alle hendes kærester fremover.

Simon Tommerup

1

det er listerine for mine øjne,
at se på nøgne skrige højlydt.

2

sex er helvetica,
alkoholsafkog.

3

virkeligheden
er nederen

4

ingen løsningsmodeller
reglerne er kastede

5

overmåde interesseret
i at blive imiteret

Indholdsfortegnelse

Forside af Frøydís Söllid Simonsen

Karl Emil Rosenbæk	MORTI VIZKI I	s. 3
	GUNNAR BJÖRLING I	s. 4
Sofie Kousgaard	En tekst	s. 5
Maja Lindberg Schwaner	Gå ud	s. 8
Kenneth Krabat	Om fortællingen	s. 11
Rolf Sparre Johansson	Valgkamp	s. 13
	Ny regering	s. 14
Emil Thorning Kamph	Somme tider når jeg er ked af det forestiller jeg mig at jeg er mellemrummet mellem Nabihas tænder	s. 15
Jon A	Millioner af nulevende mennesker skal aldrig dø (version)	s. 16
Simon Tommerup	text	s. 21